

Два локвања око пања

Ову причу је написала Јасминка Петровић која се налази у књизи „Риба риби гризе реп“.

Главни лик, девојчица Катарина је мислила да изгледа као слон јер је имала велике уши, то су јој рекли другари. Лепила је уши траком, хтела је да навуче на главу јорган, кревет, кров и гаће да би покрила уши које су јој сметале. Пожелела је да оде код тета Неде у Зрењанин. Она не може побећи од својих ушију јер јер су јој природне. Пеца и Љуба су јој се ругали због ушију.

Али Катарина је најбрже трчала у разреду и најбоље хватала јаке лопте.

Она је умислила да има велике уши, имала је ружно мишљење о себи. Није битан изглед, битно је какав си у души.

Ситуација се променила, када су је другари позвали на утакмицу, да помогне са својим способностима. Она је тада заборавила на свој изглед, мислећи само како да им помогне. Катарина је мислила да је ружна. Осећала се мање вредно.

Порука приче би била: Треба прихватити свој изглед. Треба прво веровати себи. Увек се треба потрудити да решимо свој проблем, ако га имамо. Не треба увек веровати туђим мишљењима.

Прича се завршава срећно, другари су прихватили њен изглед је има друге способности, а она је прихватила своје велике уши, свој физички изглед. То није лако јер не можеш заборавити задиркивање.

Љуба је имао велике зубе. Значи, проблем је физички изглед. Не треба сви да буду исти:

1. Не би могли да се разликујемо
2. Свет би био досадан
3. Не можемо се родити сви исти

Треба поштовати свој изглед, Катарина га је одбијала. Не свиђа нам се то што је сушала друга мишљења и што је сама себи створила проблем. Није се борила за себе, увек се нервирала. Она је несигурна у себе.

Када је у моменту видела свог тату схватила је да је ту први пут видела клемпаве своје уши, два локвања око пања. Осећала се лоше, ружном. Плашила се да се погледа у огледало због тога. Уместо својих ушију видела је велике лепезе, као да има авионска крила да ће јој се чак и птице смејати.

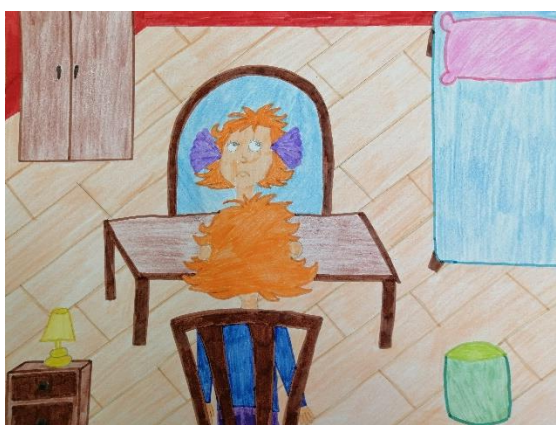
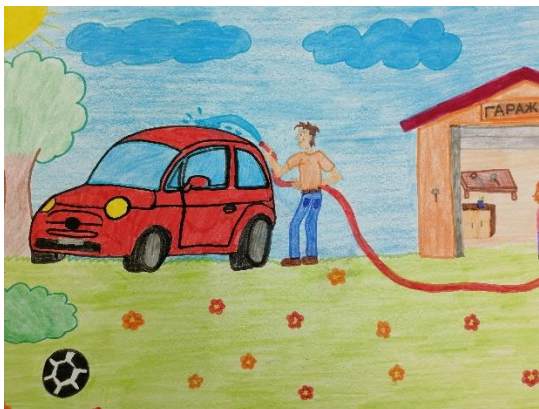
Није мислила на ништа што се дешава око ње, него јој је било у глави само како је ружна. Није могла да побегне од својих ушију јер су њене.

Не можемо променити свој физички изглед, већ га треба прихватити, то једино можемо. Треба да се поносимо тиме што смо различити од других. Да би решила проблем, на неко време треба да престане да мисли о томе, да промени мишљење о себи.

Ова прича је поучна зато што можемо научити из ње, да не гледамо човека споља него какав је у души.

Неко може цео живот да остане са својим проблемом и да га не реши.

Научили смо да треба да прихватимо свој изглед, ма какав био.

Ученици 4/8 - издвојено одељење Велика Иванча, ОШ “Коста Ђукић”, Младеновац

Аутори 4/8: Нађа Милошевић, Тина Јокић, Наталија Петровић, Немања Милошевић